

színház.net

DRÁMAMELLÉKLET 2014. január

Sopotnik Zoltán

Saját perzsa

dráma

SZEREPLŐK:

ÍRÓ (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

TESTVÉR (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

PERZSA KATONA (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

ANGYAL (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

MUNKÁS 1 (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

MUNKÁS 2 (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

ÖREG ÍRÓ (Helyettesítheted bárkivel)

ÜVEGFÚVÓ (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

SZOMORÚ APUKA (Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

SZOMORÚ ANYUKA (Negyvenes sehol sincs-arcú nő)

ORVOS 1(Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

ORVOS 2(Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

KOVÁCS DOKTOR(Negyvenes sehol sincs-arcú férfi)

KAR: Az összes szereplő együtt

*Egy tó a lakótelep közepén - a parton valami ünnepség készül, sátorverés, zajok, satöbbi, két fa közé kifeszített vásznon fényképek peregnek. Az Író egy széken ül.
Az Angyal a Perzsa katoná, az Író és a Testvér bizonyos részeknél, mintha ugyana az személy lenne.*

KAR(1.DAL): *Egy tó a panellakások között.
A szorongást hozza ki magából az ember.
Körbe-körbe, mint medve a láncon.
És a feltámadásra gondol:
na, nem a nagyra, csak az övére.
Egy tó a panellakások között.
A szorongást ölné meg itt az ember.*

MUNKÁS 1: Na most húzd meg Feri, felállítom a sátrat, utána pihenés, mert kész vagyok.

MUNKÁS 2: Állítod te az apád faszát! Közösen állítjuk fel!

MUNKÁS 1: Az apám faszát, közösen? Mi van, buzi vagy, Feri?
Röhögnek.

MUNKÁS 2: A vesztünket érezzük, vagy mi. Majd nem vihorászunk este, aszondják nagy esély van rá, hogy kijöjjön a tóból...az a izé.

MUNKÁS 1: Az csak legenda Feri, hogy a tóban van valami Angyal.

MUNKÁS 2: Ja, és akkor te mér' dobálsz be neki a használt kacatjaidat havonta?

MUNKÁS 1: Há mer, ki tudja mégis, meg már régen csinálom, megszoktam, meg a lakás se telik meg.

MUNKÁS 2: *Az író felé böke.*
Az még nem dobott be neki semmit, vége is lesz neki.

MUNKÁS 1: Tudod milyenek az írófélek, azokat nem érdekli semmi, csak a betűk, meg a mondatok. Hát mije lehet neki amúgy is? Hát mindent leír szegény ördög, még a bankszámláját is kiürítette egy novellában, és azt beszél, el is tűnt a lóvé, azóta egy kicsit tartanak tőle azért.

Dolgoznak tovább.

ÍRÓ: *Egy tóparti padon gépel.*

Az a kardigános gyerek a mentőállomás udvarán én vagyok. Az agyammal fényképeztem le magam. Belsőfényképeztem. Anyám mindig elvitt magával a testvéremhez látogatóba. Amíg hagytam. Vittünk süteményt, rántott húst, gyümölcsöt. Odafele a buszsofőr alig várta, hogy leszálljunk, talán érezte a rosszat, ami majd később, belőlem... testvérem csak anyámat ismerte meg, engem soha. Hiába magyarázta anyám, mennyire jó neki, mennyire elég a saját világa, nem értettem, hazugság és kész,

gondoltam. Sok hozzá hasonló gyerekroncs volt még azon a helyen, üvöltöztek, vagy magukba roskadva ültek egy sarokban, némelyiket ágyhoz szíjazták az ápolók.

ÍRÓ: Van egy olyan határ, amit ha átlépsz, vagy átléptetik veled, elfelejtesz sírni. Ha kisgyerek vagy, kimész az udvarra játszani: orvosost.

Rágyújt.

ÍRÓ: A rendes család elérhetetlen nyugati csokoládé, vagy pókemberes képregény: kész csoda. Zolika, ül, áll, sétál, úgymarad. Bordó kardigános, bili frizurás kisgyerekként szerettem volna megszerezni mások apukáját, de úgy, hogy mire a házukhoz ér, mint a Cserényi apukája a Zsukkal, már az én apukám legyen, az apukám feje legyen a Cserényi apukája feje helyén. Nem irigyeltem mások családi ebédjeit, csak utáltam, hogy nálunk nincs ilyen, hogy nem kérdezi senki, akarok- e legalább hasonlót. Az a különvős változat nem volt ínyemre, mikor szakaszokban evett az a fél család: anyám is külön, én is, nagymamám a legvégén, mint valami szolga. Amikor nagypapám élt, akit Apósnak hívtam, akkor sem volt ez másképp. Az egész utca tudott a dolgainkról. Az apahiányt valahogy úgy fogtam fel, mintha nem lenne citrom a reggeli teámban.

A testvér ül egy bordágyon a szőnpad másik végén, ő is rágyújt.

TESTVÉR: A szocialista polgár is csak a magáéra tudott gondolni, ugyanúgy, mint a rendszerváltás utáni kérdőjel polgár. A francba, mindig elfelejtem, hogy nem tudok beszélni, gondolkodni. Vagyis nem úgy.

KAR (2.DAL): *Az ikertestvérére gondol.
Hogy kívág a napjaiból egy
szeletet a hiánya.*

*Róbertnek hívták. De
mindenki Robikának
hívta a családban. Zárt-
intézetben lakott. Lakatták.
Éjszakánként tudott
beszélni és kontinenseken
biciklizett át vidéken.*

*„Igen. Kontinenseket láttam
megmozdulni a szemében.
Hiába folyt a nyála a folyosó
kövére.”*

*Fújtat. Ez egyre inkább a lelki-
ismeretfurdalás. Az elmaradt
látogatások, szomorúbbnál-
szomorúbb főzetek, főzelékek,*

*és az „én nem tudok még egyszer
ránézni”-k miatt. – Ahogy
működni szokott az önzés
bonyolult rendszere.*

*Fújtat. Nincs nap. Mikor
elő ne ugranának homályos
képek. Nincs nap. Mikor
(abba) a tükröbe bele ne nézne.*

ÍRÓ:

Felületes ismerőseimet avval szoktam meglepni, hogy volt egy ikertestvérem. Mindenki első kérdése: tényleg teljesen úgy nézett ki, mint te? Nem, úgy, mint anyád, szoktam gondolni, de készségesen válaszolok: igen, csak a betegség eltorzította kicsit az arcát. És ez egy kemény mondat. És ehhez a kemény mondathoz nem szoktam hozzá harmincegy év alatt sem. Hál' istennek nem kérdeznek tovább, ki tapintatból, ki félelemből: hátha én is beteg vagyok vagy fertőző. Nagyon jól teszik.

TESTVÉR:

Na még egy szálát. A kemény mondatokhoz.

Leugrik a hordágyról, fel- alá járkaál.

*Nagy zajjal verik fel a cirkuszi sátrat.
Este előadás lesz. Idegen, szomorú
állatok remegnek a lakókocsik mögött.
Állítólag egy Angyal lesz a fő attrakció.
A szédült porondmester szerint ma
megváltja a világot. Pénz fog hullani az égből.
Meg érzés. Mert az úgy hiányzik.*

*A lakótelepen mindenki az esti
cirkuszra készül. Mosdatják a
három árvát, akik még nem láttak
olyat. És az ember, aki előre
megérez dolgokat, sírva imádkozó
tömeget lát a sátor körül.
Gyorsabban ver a szíve, mint
szokott. Nem szól senkinek.*

Amíg a szöveg tart, az író felvesz egy öltönyt, aminek a hátára divatlapokból összetákolt szárnyak vannak erősítve, feláll egy sámlira, és minden irányban meghajol. Majd leveszi az öltözetet, és visszaiül.

ÍRÓ:

Az a kardigános gyerek a balassagyarmati mentőállomás mögötti szántóföldön, az én vagyok. Az udvarról belátni a hatalmas üvegablakokon keresztül, azért mentem hátra. Nevelő szándékkal épült így az intézet, nevelő szándék a sok és nagy üveg: hogy aki elmegy előtte, és véletlenül benéz, soha többé ne felejtse el mennyire szerencsés, hogy lazán a járdán elmehet, sőt visszafordulhat, majd újra el. Nem is látni senkit

azon a részen sétálgatni, csak a hozzátartozók lépkednek remegő lábbakkal autóikhoz. Visszafordulni és integetni nem láttam még senkit. Visszafordulni és integetni fölösleges.

TESTVÉR: Az én világom, nem a te világod, a te világod nem az én világom, pa-pamm-pa-pamm.

ÍRÓ: A nevem kísértet. Sopotnik. Tolom, akár a biciklit, amiről minduntalan lejön a lánc. Mechanikus baj van velem, amihez nem értek, és tulajdonképpen irtózom is a mechanikától, mindig túhegyes fogaskerekek ugranak be, meg, ahogy közéjük rak Isten cigaretta égette keze.

TESTVÉR: Voltam én már Sókotni, Szputnyik, Szopotnyik, meg még rengeteg eszes kreatív.

A színpad másik részén: a Testvér ül egy kávéházi asztalnál, vele szemben a perzsa katona.

TESTVÉR- Öreg író: Mi is a maga vezetékneve neve, fiam?

PERZSA KATONA- Fiatal író: Sopotnik.

TESTVÉR:
Elbűszkja a száját.

Sopotnik, Sopotnik, komolyan gondolja, hogy ilyen névvel be fog futni?

PERZSA KATONA- fiatal író: Nem szoktam ezen gondolkodni.
Rágyíjt.

TESTVÉR- Öreg író: Jellemző.

ÍRÓ: Akkor nem gondoltam rá, de tulajdonképpen azt mondta nekem az a torzonborz költő, hogy ilyen névvel nem lehet élni, nem érdemes. Az ő tragédiája volt ez: másik nevet használt, nem amin anyakönyvezték, az túl alpári volt, szegényes szerkezetű. Nagyjából attól fogva iszik hamisított rövidket egy budai négyszobásban, negyven éve, mert az új neve, folyton lecsorog róla, összemocskolja a járólapot, pedig az méregdrága egyiptomi fáraókövekből van összerakva. Áll a tükör előtt, épp bemondják a rádióban, hogy itt meg itt fog felolvasni, és lefolyik az a rohadt név a lába közé, még melegséget is érez ott lenni slictájékon, mint aki behugyozott.

PERZSA KATONA- fiatal író: A névvel nem lehet szórakozni, főleg ezzel nem.

TESTVÉR- Öreg író:
Nevet, iszik még egy konyakot.

Mindennel lehet szórakozni, majd megtanulja, még Istennel is, meg a szomszéd halott lánnyal is, érti?

PERZSA KATONA- fiatal író: Az én nevemet belém fűjták, ráadásul kiskoromban titkos ribizliborral itattak. Állítólag kevés volt a vörös vérsejtem, de én

tudtam, hogy egészen másért: hogy soha ne felejtsek el fontos dolgokat például ezt.

TESTVÉR- Öreg író: Tessék? Kezdek félni magától.

PERZSA KATONA- fiatal író: Kérdeztem a nagymamámat – nem szavakkal, mi a pszichénkkel beszélgettünk, soha nem gondoltam utána, miként lehet ez – mit érzek majd a fontos dolgoknál, egy kis bizsergést a halántékodon, mosolygott és gyúrta tovább a levestésztát, ami ha elkészült leért volna az utca elejéig, de ő halkán csíkokra darabolta.

TESTVÉR- Öreg író: Nem normális. Takarodjon innen, hallja?
Remeg az idegességétől.

Nem fog belőlem gúnyt űzni, ez ilyen menyét arcú kis taknyos. Húzzon a vérbe!

PERZSA KATONA- fiatal író:
Felpattan, leüti az öreget, ráborítja az asztalt, leönti a maradék itallal, majd levizeli.

Milyen nevet kéne választanom, faszkalap? Magyarosítsak gyávára?, bazdmeg azt a magas műveltségű kurva anyádat!

ÍRÓ: A nevem kísértet, belőle szívom a jót, a nevem akkumulátor. Az internet szerint Szerbiában van egy Sopotnik-patakvölgy, a lengyeleknél pedig Sopot nevű város, és létezik egy sopotnik.com nevű szlovák portál, ami autókereskedéssel foglalkozik. Harmincvalahány év alatt idáig jutottam.

Újra felveszi az öltönyt a szárnyakkal. Bejön öt-hat ember, egy régi kályhát cipelnek be, és körbeülik az Angyalt.

ANGYAL: Összeült a Nagytanács a kolónián, késő este volt, a hold ferdén lógott az égen. Megszületett a századik és a százegyedik gyerek, és új családnevet kellett választani nekik- volt egy ilyen törvény még a homályos korokból. Szóval ültek ott harmincan a kemence körül, amiben forrt az üveg, megvilágította kérges arcukat. A sámán a főhelyen dupla bőrkötényben, a bőrkötényen a szent állat, egy aranyszarvas, minden szem a sámánon, vagyis az aranyszarvason, már a huszadik családnévnél tartottak, de még nem bólított arany fejével.

PERZSA KATONA: Andrej, a legfiatalabb tanácsstag nem hitt a szertartásban, hülyeség, gondolta, de a többiek megfélemték a tekintetükkel, ilyen igaz ember nem gondol, üzente a szemük. Andrej hirtelen émelyegni kezdett, és nem gondolt semmit többé. A harminckilencedik családnévnél, Sopotnik, végre bólított a patás, lehet, hogy csak a tűz fénye esett úgy a bőrkötényre ki tudja, ők bólításnak vették, majd választottak egy vigyázó népet: perzsa. Hajnalig ittak, főként ribizli bort, és két napig nem ment be senki a gyárba dolgozni, az igazgató nem merte megkérdezni miért.

TESTVÉR:

Mindig az van, hogy megállnak a kísértetek. Az ajtóban, egy görbe, de valamilyen okból antik tükörben, meg egy szelíd káromkodásban, amitől azért szétnyílik az ég, de nem úgy, mint gondolnád, biztosan nem úgy. Mindenki cipel magával legalább egy kísértetet, az enyém speciel perzsa, valami vezér volt, csak a sisakja csúcsdíszé beleakadt egy úrhajó aljába, és kitorpte a nyakát. Mert azt már bebizonyították, hogy abban a réges-régi időkben is voltak ám úrhajók, amelyek meglátogatták a földet, segítettek néha az embereknek, de legtöbbször csak csodálkoztak rajtuk, hogy milyen véresen komolyan hülyék. Az én kísértetemnek nagyon fáj, hogy pont egy csata előtt, és nem is harc közben, egy dárda által, hanem egy úrjárgány alja segítette át a túlvilágra.

KAR (3.DAL): *A testvérem találta ki a perzsát.*

*Hogy átküldi néha. A
súlyos betegek fantáziája
nem ismer határt. (Egy kontra
az égieknek, vagy ki tudja).
Falat, csempét tör, bontja
a száraz elmét. Így beszél-
gettünk, ha már rendszeren
nem lehetett.*

*Mikor leszíjazták, teljes
páncézatban jelent meg
a vezér. Emlékszem a
szakmunkásképző ajtaját
rúgtam szét miatta. Túl
hosszú, szikrázó dél-
előtt. Szünet.*

*Anyámnak fogalma
sem volt honnan
tudom ezeket. Kínos
félóra az igazgatóiban,
alga szagú félemelet,
fura zörejek, beszédnek
kevés, nekem az.
Megkerült a napfény
a fotelban, ezen
nevetnem illett.
Kemény gyerek.*

*Egy mozdulatba is
simán besétált bármikor.
Két pszichológus háta
mögött is láttam, fel-*

*alá járkaált, mintha törné
a fejét. Csatan? Lebet, hogy
külön elmebajt neveznek
el rólam, rólunk, majdnem
büszke voltam erre.*

Amíg a szöveg tart a testvér mögött megjelenik egy katona, a testvér átlöki, átrugdálja az író oldalára. Megnézik egymást, majd eltűnik. A testvért kitolják a színpadról, még a díszletek mögül is hallani a hangját.

TESTVÉR: Nem megyek sehova, érti, hagyjanak már békén, értsenek már meg végre, legyen már meg az a kibaszott nyelv, vagy mi a fasz! Nyelvet akarok, nyelvet akarok, emberit!

A testvér beöltözik katonának, az író mellé lép.

ÍRÓ: Mindenre kell egy nyelv, a cserbenhagyásos gázolásnak, az olcsó párizsi kérésének is megvan a maga nyelve. És akkor az utazásról, meg a nyilvános megszégyenítésről még nem is beszéltem. Mert a magyar a legösszetettebb nyelv a világon, mondom a perzsának, aki csak néz, és a biztonság kedvéért kardja markolatán a keze. Mondom tovább, hogy egy barát temetéséhez is külön nyelv kell, aztán elmegy a kedvem az egésztől. Furán csillog a páncélja, majd kiveri a szemem, erre nincs működő nyelvem, lehet, hogy azért mert szellem. És ha már az, belát a vérembe, úgy szavalja a vérvonalam, mint egy sorozatgyilkos a miatyánkot akasztás vagy a méreginjekció előtt.

PERZSA: Sopotnik, Bauer, Csontos, Félós, Tóth.

A testvér el. A távolból megszólal a hangja tisztán, hangosan, még nem lép a színpadra.

TESTVÉR: Jönnek üvegfúvó őseim, hosszú tömött sorokban, úgy tartják szerszámaikat, mint a dárdát, menetelnek országokon, politikákon át, és egy magyar kisvárosban megteremtenek egy szakmát, és a mítoszt, hogy üvegből még szerelmet vagy hasfájást is lehet csinálni. Fénykorukban többet kerestek, mint a jegyző, egy hétre legalább öt liba árát, és azok a libák, akkor még (az ufók hathatós segítségének köszönhetően) szűzlányokat köptek ki pontosan holdtöltekor, persze, ha jól megetették őket. Hoztak korcs meséket is, hogy még torzítsanak rajtuk, mert idegen országban, csak korcs mesével lehet élni, legalábbis ezt mondták és vallották.

A perzsa bőrkötényt húz.

KAR (4.DAL): *A lelkét fújja (ki) az üvegfúvó.
Az üvegbe bele. Egy másikat.
Idegen, karcsú mezőket. És
valami meghatót egy kapitalista
szigorú tekintetéből. Legalábbis ő*

*így képzeli, ahogy épp a tüdejét
köpi ki.*

*A forró üveg veszélyes. És az érzés,
ami mögötte van. Átfolyik kézen,
életen. Hogy észre sem veszük. Mély
nyomot hagy. Alig gyógyíthatót.*

*Veszélyes üvegemberek. Távoliak.
A dagerrotípiákon rendezett ráncok.
Vastag szemöldök. Bajusz.
Mesebősök (egy) változó korban.
Minden nap életet adni. Valami
élettelennek (is). Fárasztó tudomány.
Nebéz lesz tőle a tüdő. Mint a vas.
És hideg. És török.*

ÍRÓ:

Nagyapám, sokat birkózott a magyar nyelvvel: a kutyáját magázta, az igazgatót, aki néha behívta az irodájába egy stampó csipkebogyó pálinkára, meg tegezte. Megtehetette, többet keresett, mint a jegyző, egy hétre legalább öt liba árát, és azok a libák, akkor még (az ufók hathatós segítségének köszönhetően) szűzlányokat köptek ki pontosan holdtöltekor, persze, ha jól megették őket. A kutyát egyébként Bercinek hívták, s mikor megdöglött, az agyvelejéből mindenki kapott a kolónián egy kiskanállal, dédapám szerint a háború ellen.

TESTVÉR:

Akkor a férfiak egy része bement a gyárba és a régi pohárgyártó gépeket átállították tölténygyártó üzemmódba. Forogtak a gépek, csurgott az olaj a barbár arcokon, véreset köptek, de töltények egész hadserege állt egy óra múlva a szalagon. Egy hét múltán már vagonokba pakolták a töltényeket, és irány a főváros. Dédapám nem szerette a pohárgyártó gépeket, sokkal szebbeket tudtak ők fűjni, de töltényt sokat lehetett gyártani velük.

ANGYAL:

A rendszerváltás előtt egyébként a városban minden valamire való háztartásban volt fasz alakú üveggancsó, amit az üvegyárban lehetett rendelni fű alatt, mondjuk úgy, alkalmazott művészet. Az egyedülálló nők eldugták, ha vendégek jöttek, de azért úgy, hogy a buli elején már könnyen fel lehessen fedezni. Elpiruló hadművelet, reszkető csillárok a plafonon. A régiek biztosan nem örültek volna ennek, ők még műalkotásokat fűjtak, barátoknak, rokonoknak, és szépen levonták a bérükből az üveg árát, de még így is maradt négy és egynegyed liba ára egy hétre.

ÍRÓ:

Saját nyelvük is volt, amit csak a kolóniában lévők értettek, pár szót nekem is sugott Mamika a fülembé kiskoromban, és eléggé megijedtem, hogy a Gyűrűk urában ugyanúgy beszélnek a tündék. Máig nem tudom, mit jelentenek azok a szavak, de megállítják a vérzést, ha az ember elesik a nem épp biztonságos Szputnyik kerékpárjával a kápolnához vezető kavicsoson. A halál ellen sajnos nem jók, ezt Mamika ágyánál próbáltam ki

a kórházban, amikor nem figyeltem rámondtam őket halkán, két hét múlva elment, én meg kétszáz kilométerrel odébb vertem szét az üzemi konyha felét egy durva gyárban.

TESTVÉR: *Sejtelmes idegen nyelven suttog valamit.*

ÍRÓ: Szoktam erre gondolni munkába menet és a vissza úton, hogy az én mesém mennyire bonyolult és karcos. Kihúdom magam, erősebb leszek, a kalauz valahogy érzékeny a mesére, csak tőlem nem kéri el a jegyet. Mintha kacsintana, de nem az ő szemével, mintha lenne egy másik szeme a sajátja alatt, és azzal.

TESTVÉR: Úgy kell üveget fűjni, hogy megeszed a lelked egy pillanatra. Azért hallatszid ordítás minden hajnalban az üvegfüvő-kolónia felől, mert amit munkaközben megesznek, valamikor ki kell, hogy sarjadjon újra, speciel az útra indító reggeli kávé előtt, még a foltos takaró alatt. A gyerekek felkelnek, azt hiszik, hogy a farkasember az, és remegve alszanak tovább, nem is sejtik, hogy az apjuk ébred így, ilyen sajátosan a nagyszobában, ami a konyha is egyben. Annak a gyereknek mondják a felnőttek, hogy farkasember nincs is, őszintén, arcon is köpi őket, mit gondolnak, mitől szed nyugtatókat kétéves kora óta.

Belép a perzsa katona, kezében egy táblát tart: a tó aljával vigyázzatok!

ÍRÓ: A kurva anyját! Azt mondják, hogy egy angyal lakik a tóban, állítólag emlékekkel táplálkozik vagy mi, eszi őket, milyen angyal az ilyen? Egy geci. Egyébként tuti van, minden héten kijönnek az itt lakó családok, és mindenféle kacatot dobálnak a tóba. Azt mondják félnek nem kijönni. Én vagyok az egyetlen, aki baszik rá.

KAR (5.DAL): *Vesztes tárgyakat dobálnak a tóba.
Hordják, amit nem lehet
elbírnuk. Mert embernek túl sok.
A víz alján meg elfér. Legfeljebb
zavaros lesz. Az úgylis ismerős.
És állandó köd feszül a víztükör felett.
Az is.*

*Lenn az Angyal pedig mindent
számba vesz. „Szomorúék félévente
hoznak egy kitömött kutyát.”
És tornyot épít lefelé, a föld közepe felé.
A telep lakói szerint. Az ember
közepe is lefelé van. Vagy befelé.*

*Versenyt úsznak a kacatok tebát.
Kíázzik belőlük az a kevéske szeretet,
ami, ha más nem, magától is össze-*

*gyűlik. Emiatt olyan mosolygós
a hínár a tóban. A telep lakói szerint.
Ezért az örökéletű halak.*

Egy család lép a színpadra, az apa egy kitömött kutyát húz maga után.

ÍRÓ: Jó napot! Már megint egy?

SZOMORÚ-APUKA: Már megint, hogy az Isten verje meg.

SZOMORÚ-ANYUKA: Hagyd már békén azt a szerencsétlen
Istent, drágám! Van elég bajunk nélküle is.

SZOMORÚ-APUKA: Minden félévben ez van, sorra megdöglenek, mi meg kitömetjük
őket szépen és kihozzuk ide. Már egy csomó régi dolgot
belepakoltunk a kutyákba, nászajándékokat, apuka motorjának
megmaradt kerekét, de mi lesz, ha elfogynak? Már előre remegek.

SZOMORÚ-ANYUKA: És maga..., újabb regény esetleg?

ÍRÓ: Á nem, drámát írok, önéletrajzit, maguk is benne
lesznek.

SZOMORÚ-APUKA: Az jó..., csak ügyesen, csupa jót, ha lehet. Mi akkor megyünk,
viszlát.

Az író elkezd püfölni a klaviatúrát. A háttérből még hallja:

SZOMORÚ-APUKA: Ha ez tényleg beleír minket, akkor nekünk annyi.

ÍRÓ: Azt hiszem Romániában, vagy egy különös, tétova bolygón,
amelyet valamilyen okból szintén Romániának hívtak, az
ezerkilencszázas évek elején egy ipartelepen, ahol húsz, harminc
család lakhatott, született egy kislány, aki öregasszony is volt. A
kislány alatt – nem tudom máshogy fogalmazni –, olyan
szellemszerűen ott kapálózott egy öregasszony, fekete
gyászruhában, és hörgött folyamatosan. Csak az odavalósiak látták
és hallották, más nem.

TESTVÉR: Jött a szomszéd faluból a kocsmáros, hozott egy csupor
kutyamézet, meghajolt, megcirógatta a kislány arcát, de nem vette
észre. Jött a gyártulajdonos, a báró, hozott egy medvebőr bölcsőt,
nem hajolt meg, de megsimogatta a kislány arcát, olyan
arisztokratásan, de ő sem vette észre, jöttek katonák, felhúzott
gallérral, hoztak sonkát, tojást, két kecskét, meghajoltak, egyik még
a szemüvegét is levette, de ők sem vették észre. A medvebőr
bölcsőn még volt egy kis vér, az ráfolyt a kisdud körmére, és fekete
lett a vége, na azt már mindenki észrevette. A helybéliek

megrémültek, de annak azért örültek, hogy csak ők látják, a kislánynak legalább könnyebb lesz, gondolták.

Egy bölcső a színen, az író, a testvér a perzsa, és még három ember eljátszák a látogatást.

ÍRÓ: Biztos, ami biztos, hívtak vajákos asszonyokat, meg hivatásos boszorkány- és ördögűzőket, de ők meg nem akarták látni azt az öregasszonyt, mert egyrészt, túl sok volt már az ő tudásukhoz képest, másrészt, mindegyik magát vélte felismerni az ócska tekintetben, hazaszaladtak, és többé rendes munkával keresték a kenyerüket.

Atlöki a katonát a testvér térfelére.

TESTVÉR: A gyárban mindenki a kislányról beszélt, gyorsabban ment a munka, mint általában. A kemencéket jobban fűtötték, olyanok voltak, akár a hatalmas cipók. A sámán – aki egyébként nem volt igazi sámán, csak azért kapta meg ezt a tisztséget, mert ő tudott legkevesebb poharat fűjni, az asztmája miatt – azt tanácsolta az anyának, aki már az öngyilkosság gondolatát dédelgette a kisgyermek helyett, hogy ne is törődjön vele, próbáljon nem figyelni rá. Félrecsúszott az aurája, mondta, elmúlik majd ez a rémálom, nem lesz semmi baj.

PERZSA KATONA: Nagytanács előtt is elmondta ezt a sámán, a kemence helyeslően morgott hozzá, a forró üveg úgy izzott, mintha ki akart volna jönni börtönéből. A bőrkötényen az aranyszarvas bólintott egyet, vagy csak úgy látták, úgy esett rá a fény, mintha bólintana. Egy hónap alatt az öregasszony hozzáfiatalodott a csecsemőhöz, és eltűnt teljesen.

TESTVÉR: Csoda történt, fellélegzett az egész kolónia, ünnepséget rendeztek, levágtak hús borjút, az egész telep egyetlen ünneppé változott. A kislány szemében azért megmaradt valami abból a néemberből, az iskolában alig merte felszólítani a tanár: úgy érezte, ha ránéz felelős közben, valami szorongatja a torkát, a többi gyerek nem mert csúfolódnival vele, mert akik megtették – ők úgy mondták, bátorságból –, legalább két hétig nem jöttek iskolába, belázasodtak, félrebeszéltek, és hánytak. Aztán elmúlt ez is. A kislányból felnőtt nő lett, és teljesen normális.

Közben visszalökődösi a katonát, az visszajön, kardot ránt, ő meg megfogja a karját és áthúzza az íróhoz. Belenéz a laptopjába, integet az arca előtt, hiába. Visszamegy a színpad másik végére és lefekszik a hordágyra.

ÍRÓ: A perzsát már gyerekkoromban is láttam, nyolc évesen jöttem rá, hogy az ikertestvérem küldte, aki egy intézetben lakik, mert nagyon beteg, nem tud beszélni, mesét olvasni, biciklizni. Állítólag mesés szép babák voltunk, tolt minket anyánk az ikerkocsiban, szembejött egy fotóriporter, és le kellett, hogy fényképezzen, mert ilyen szép kisembereket ő még soha: Képes Újság címlap 1974, február. Akkor még nem, csak később küldte a katonát, a gyerekpszichológusnak azért nem mondtam el, mert már akkor

is volt bennem valami kritikai tartás. Szóval, küldözgettük a perzsát át az árnyékon, így beszélgettünk. Most meg úgy beszélgettünk, hogy írom ezt itt. A perzsa rám maradt, mert egyik nap a testvérem leesett a lépcsőn, és nyakát törte, de én még mindig látom.

TESTVÉR: Tévedés, még az enyém is, hiába haltam meg!

ÍRÓ: Az ápoló éppen arra gondolt, milyen mellbimbója lehet a Juditnak, akit elhívott vacsorára. Benne volt az élményben: a Judit melltartója lógott az orrán, és elég volt, hogy megcsússzon a keze. Talán azért keresem minden szépirodalmi szövegben, azt a leesést, azt a Juditot.

A Testvér és a Perzsa eljátsszák a lépcsőn való leesést. A Perzsa az ápoló, egy bugyit erősít csipesszel az orrára.

ÍRÓ: Hogy ki az, aki le tudja nekem írni. Én csak a hideg lépcsőfokig jutottam, de az már a vége. Emiatt olvasok kamaszkorom óta: falom a regényeket, novellákat, verseket, főleg kortársakat, és kilencven százalékban el is ásom őket itt a földben. Azért se a tóba dobom be. Ebben sincs, ebben se, nincs, nincs, nincs. Ha az első tíz oldalon nem látom azt a Juditot megmerevedve, abban a koszos kis lakásban, melltartó nélkül, duzzadt bimbókkal, a sohasincs érintésre várva, szomorú leszek, elalszom, vagy mind a kettő együtt, és abba majdnem bele lehet halni.

TESTVÉR: Romantika visszafelé, és vigasztalásul ott volt a perzsa a karácsonyfa alatt, számfűlet mutatott, ami egyáltalán nem illett hozzá, nekem meg jó kedvem lett, hiába volt karácsonykor a legnagyobb veszekedés nálunk. Azért legalább ötszáz kötetes a könyvtáram, igaz, hogy közel háromezer van a föld alatt. Arra jók a közepes szövegek, hogy földre kerülve jó minőségű málna és szederbokrok cseperedjenek rajtuk, meg almafa, és hajlékony körte, én meg nem érzem annyira szemétnak magam, csak teremtettem egy saját fekete lyukat, ennyi.

A közönség közé dobja a könyveket. A perzsa egy ásóval a kezében „egyensúlyoz”, akár egy kötél táncos.

TESTVÉR: Apámat nem ismertem igazán. Kéthetente vasárnap volt láthatás. Akkor rendszerint elmentünk egy cukrászdába, vagy presszóba, én sarokházat ettem, meg gesztenyepürét. Apám konyakot és sört ivott. Sajnos már nem emlékszem miről beszélgettünk, olyasmi lehetett, hogy én nem értettem az ő nyelvét, ő meg az enyémet, de szerettem, sok mosolyt hagytam azokban a vendéglátó egységekben, azt hiszem. Majd ebéd a másik nagymamámnál, aki apám anyja, és aki magában hordozta, megélte előre három fia halálát. Lehet, hogy ettől volt a másik. Félttem szomorú tekintetétől.

A színpad másik fele cukrászda: a Testvér az apa, a Perzsa katona a fiú.

PERZSA KATONA- FIÚ: Apa, milyen berúgva lenni?

APA-TESTVÉR: A Sarokház olyan, mint anyád, a Francia krémes is.

FIÚ- PERZSA KATONA: Eljössz értem valamikor az iskolába?

APA-TESTVÉR: A konyak íze, akár dédapád tekintete. A sör én vagyok.

FIÚ- PERZSA KATONA: Te milyen tanuló voltál általánosban?

APA-TESTVÉR: A fantázia kisfiam, a nélkül elmehetsz a francba. Madárijesztő leszel valami nagy, foltos mezőn.

FIÚ- PERZSA KATONA: Apa, hogy ismerkedtél össze anyucival?

APA-TESTVÉR: Nincs bennem semmi vonzalom a tökéletes iránt.

FIÚ- PERZSA KATONA: Menjünk apa, tántorogjunk a családi ebédbe, bele.

Kitántorognak, a Testvér vissza, felül a bordágyra, rágyújt, lógatja a lábát.

ÍRÓ: Apám nagyjából ahhoz az önámításhoz tartozott, amelyet úgy hívnak: Nagy Generáció. Fajsúlyos példája annak, hogy a nemzedéki összetartozás élményekben ne bízzak. Állítólag fiatalon nagymenő volt a helyi bálokon. Anyyra a parkett ördöge, hogy még egy megerőszakolási ügybe is belekeveredett, de tisztázta magát. Egy ideig tisztességesen viselkedtem vele: nem hallgattam anyámékra, és néha meglátogattam. Soha nem mondta, hogy ne higgyem el, amit mondanak, és ez jelent valamit.

A testvér beöltözik angyalnak.

ANGYAL: Itt ülök egy világvége-képernyő előtt vagy mi ez, kivetítő, és jól szórakozom. Jönnek-mennek az emberek életnagyságú hegyekkel, izzadnak, görcsölnek, és vigasz nélkül gyűlölik egymást. Hátradőlök és hagyom. Miért, mit kellene csinálnom? A kastélyomból már rég kitiltottam őket. Néha bejárnak. Látom fekete árnyékukat, de nem küldök rájuk egy kutyát sem. Nem érdemlik meg. Azok a kutyák a szívre mennek. Cipeljék csak azt a satnyát tovább.

ÍRÓ:
Felnéz.

Ki a fasz veri itt magát, milyen világvége-képernyő?, biztos egy részeg, de nem látok senkit, csak ez a fejfájás, szétmegy a fejem.

A testvér felugrik a katona hátára, átmennek az íróhoz.

TESTVÉR: Az angyal az! Hé, az a kibaszott angyal, érted?!

ÍRÓ: Na, mi van, a fejem kurvára szaggat, hej, istenek, hagyjatok!

Az emberek folyamatosan jönnek, és dobálnak mindenfélét a tóba.

KAR (6.DAL): *Sziszszeg az Angyal a telefonba,
hogy ma még nem dobtak be
semmit. A tóba. Hogy mi lesz
már. Jöjjenek az áldott semmiségek.
A részletek elbújtatott tárgyai.
Mármint az emberi részleteké.*

*Úgy beszél, mintha torz mondókát
mondana. Hangja bölcs hang.
És szikár. Precíz műgyűjtő.
Mármint az emberi részleteké.*

*Sziszszeg az Angyal a telefonba,
hogy ne rejtsetek el, mi csak
félíg a tiétek. A kredenc például
ott az ötödiken, amire ráncok
árnyéka ragadt, az kell nekem.*

*Mondókája hazug mondóka.
Az ember mögé kerül. Úgy
ijeszti meg. Hogy ne legyen
maradása. Végül.*

*Sziszszeg az Angyal a telefonba,
hogy a lélek otromba gyökereit
el fogja nyesni. Reszketés lesz
a részletekben. Precíz műgyűjtő.
Mármint az emberi részleteké.*

ÍRÓ: Hát én még nem dobtam be semmit annak a szörnyetegnek, és nem is fogok az tuti.

ANGYAL:
A testvér beöltözik angyalnak újra.

A testvéredet akarom, te szerencsétlen, őt add nekem!

ÍRÓ: Mi van, ki szórakozik már megint? Bassza meg, ez beszél hozzám! A kurva anyját, itt van a fejemben! Rohadjál meg te köcsög! Mit játszadozol velem, takarodj!

Ledobja a laptopot, összeviszva járkál, ugrál.

Úristen, teljesen hülye vagyok, vagy mi?

KAR (7.DAL): *Néha úgy érzi, mintha valaki,*

*mint tün a cernát, átfűzné elméjén
a holdfényt. Ezek az éjszakák az
idegeneknek kedveznek. Akik
kamionkaravánon hozzák a
boldogságot. A városba.
Legalábbis a legenda szerint.*

*Bár a boldogságról még senki
nem tudta megmondani. Hogyan
néz ki igazán. Hogy milyen. Lehet,
hogy egy nagy, bamba, egzotikus
állat. És az idegenek a cirkuszosok.
A többi kocsiiban meg levegő van.
Mert a bamba állat a kellelénél
többet fogyaszt. És ha nincs neki
elég, másét szítja el.*

Na, majd este kiderül emberek. Doktorok, jöjjetek, rohamom van, le kéne
szíjazni vagy ilyesmi, meg egy dupla frász az arcomba, ahogy szoktátok.
Már hiányzik a kegyetlenségetek! Cic-cic-cicááák!

Orvos csoport jön,, szíjjal megverik, majd az ágyhoz kötik.

KAR(8.DAL):

A perzsa katona beöltözik Angyalnak.

*Mint mikor a fényképész
exponál, olyan hirtelen
ugranak be neki a képek.*

*Hosszú folyosó. Tolókocsi.
Angyalszárnyak.*

Mohás kőre csorgó nyál.

*Szédül ettől és zsidbad a
szája. Összefolyik a táj
a tudatával.*

*Testvére hangját hallja a
fejében. Valahogy nem áll
össze emberi nyelvé. Mégis
jobban érti, mint bármi
mást.*

*A saját hangja az.
S a nyelv, mintha a
második nyelve lenne.
És mély, mint a tenger.*

Hirtelen lát mindent,

*amit a másik láthatott.
Alulnézetből. Hogy
nő percről-percre
Kovács doktor arcán
a szőr. Mint a gond.
És a gondolat.*

*Amíg a nyugtató-koktétl
finoman beadja.
És a gondolatot át.*

Cinikusan felnevet.

TESTVÉR:

A perzsa a háta mögött áll.

Na, nagyokosok, mi a diagnózis? Elmeháborodás, agyrészegség, plusz a további torzító betegségek? Látom az ürességet a tekintetekben, hogy megállt a tudomány. A jó kövér, folyton éhes tudomány nem zabál többel! Kicsorgott a leves a ferde diplomátokra! Ezt a gyereket se tudtátok megvédeni egy koszos szárnyas izétől. Ugye kisfiam? Legalábbis a tesóm szerint, aki a katonánkkal üzenet ilyeneket.

A gyerek ijedten néz.

ORVOS 1:

Semmi változás nem történt az állapotában, és sajnos remény sincs rá. Két éves kora óta van nálunk, nem beszél, csak gagyog, időközönként rohamai vannak, de ezt leszámítva, nincs gond vele, fekszik, meg néha játszik az építőköcökkel, ha azt játéknak lehet nevezni.

KOVÁCS DOKTOR: Talán csak saját nyelven beszél, nem?

Mindenki megvetően hátrafordul.

ORVOS 1:

Nevetnek.

Tessék? Kovács doktor, csak nem megint a Hápét olvassa?

Hahó, itt a Föld, a munkahelye fiam, egy kibaszott fájdalommal teli épület, kibaszott fájdalommal teli életekkel! Csak nehogy a szülőknek is ilyen hülyeségeket mondjon, mert azonnal fegyelmi tárgyalása lesz, és nem lesz ott egy varázsló sem. Ugye érti?

ORVOS 3:

Belehajol Kovács doktor arcába, sziszeg.

Nem ringatunk senkit hamis illúziókban, főleg a hozzátartozókat nem. Ez egy temető, ezt dolgozza fel, ha képes rá egyáltalán.

KOVÁCS DOKTOR: Anyátok picsája!

Kimegy a színpad szélére, rágyújt.

ORVOSOK:

Hogy, hogy képzeli ezt! Mit meg nem enged magának!

*A Testvér Kovács háta mögé áll, ő is rágyújt, mozdulataik szinkronban.
Az orvosok ki.*

ÍRÓ: Na, folytatódjon ez az önéletrajzi szar, mer' sose leszek milliomos. A múltkor elmentem és hagytam, hogy megreikizzenek, asszem így kell leírni, vagy mindegy, nem is érdekel igazán, utálok azokat, akik mindig helyesen írnak. Gondoltam, hátha ezután könnyebben tudom tartani a kapcsolatot a perzsával.

TESTVÉR: Reiki, mi? Milyen naiv. Hát az ösztön, az smafu?

ÍRÓ: Bementem, füstölő szag, zaj, meg frusztrált arcok, lefektettek, akár egy hullát, volt egy másik ágy, oda került még egy hulla. Közben jártak-keltek az emberek körülöttünk, volt, aki még sírt is, a mester meg rátette a kezét a fejemre és koncentrált.

TESTVÉR: És még én vagyok a beteg?, vagyis voltam, amikor hogy úgy nevezzem, éltem.

ÍRÓ: Meleget éreztem, próbáltam lazítani és arra gondoltam, hogy most kiszedi belőlem az összes feszültséget, aztán fellövi a Holdra, ahol az ufók majd gyógyszert csinálnak az összes mérgezett gondolatomból, félreérthető megjegyzéseimből, ütésre emelt kezem emlékeiből ésatöbbi. Éreztem az emelkedést, felemelkedtem az ágyról legalább két centire és lebegtem, akár egy profi bűvész trükk. Na ja, ennek a csodának az illúziója is szertefoszlott. Most megvagy, gondoltam, minden csak trükk, még a rák is a becsületről nem is beszélve.

TESTVÉR: Egyébként, annyi a feszültség bennem, hogy legalább hús felhőkarcolónyi nagyságú generátort, vagy turbinát lehetne hajtani vele, amik szórják az energiát az egész országnak, fűthetnének az emberek, meg lenne ingyen villanyuk. Ülnek a Holdon, egy kényelmes kráteren, és a kellő időben abbahagynám a vodkanarancs ivást, hogy jöjjön a teremtő feszültség, lekiabálnék, hogy most kössék rám a csöveket, és szívják nyugodtan, de a következő műholddal igényesebb vodkát küldjenek. Lentről meg intenének, hogy minden oké, meglesz a minőségi ital, meg a könyvtár, amit rólam neveznek el Budán.

PERZSA KATONA: Sopotnik Emlékkönyvtár lesz a neve, és csak őszinte olvasók léphetnének be az ajtaján. Lenne ott egy őszinteségmérő szerkezet, ami kimutatna mindent. Ja és, kölcsönözni csak a könyv emlékét lehetne, hogy ne sérüljön a bőrkötés. És meglesz az az előnye, hogy az ember a fejében is lapozhatná, mondjuk Bólya Pétert.

ANGYAL: Bólya Péter, nézzük csak, megvan, orvos, író... alkoholista.

ÍRÓ:

Munka közben is, veszekedés és verekedés közben is (akkor különösen sokat segít), amikor leszidja a gyerekét, mert azt mondta a matektanárnak, hogy hülye köcsög, akkor is. Egyébként nem mondta, de benne van az esély, és az már majdnem ugyanaz. Jó ez a reiki, lenyugodtam meg minden, és még akkor sem szaladtam ki a csukott ajtón, mikor többen álltak fölöttem a suhogó kezükkel és a mester odaszólt az egyik csáposnak (a szomszéd tömbben lakik): szkennelted a gerinc tájékát is? Hát persze, szkenneltem, válaszoltam helyette, az egész világ mosolygó fénymásoló, csak patront kell cserélni néha. Negyven perc múlva szóltak és leléptem a lebegésről.

A szöveg alatt a Perzsa és a Testvér orvosi köpenybe öltözik, áttolják a hordágyat az Íróhoz, ráfektetik, sürgőldögélnék körötte. A végén visszatolják az ágyat, visszaöltöznék.

TESTVÉR:

Imitálja, mintha ő is laptopon írna.

Valami olyasmi van, hogy őseim szopatnak visszamenőleg, gondolom ezt reggel a tükörnek, vagyis a tükörben. A kávé is ennek szellemében, a pacalos pirítóst is ennek szellemében, és az útnak indító rossz érzést is ennek szellemében. Hallok a hangjukat a vonaton, egy ének, szelíd, de mégis félelmetes, izzadságszagú, konkrétan érzem, csípi az orrom. Küszködnek, mint az igavonó barmok, húzzák az Istent, legalábbis a dal ezt mondja. Mondjuk ismeretlen nyelven, de mégis értem. Nem lepődöm meg. Annyian árultak már el, hogy nem.

ÍRÓ:

Na, ez jó, pláne az utolsó árulós mondat, de tényleg, kit fog érdekelni ez?

Nézzük tovább...

Azt mondja a pszichológusnő, hogy kreatívfüggő vagyok, mosolygok és megfordítom belül, hogy függő kreatív. Ajánl még meditációs cédéket, szám szerint hármat, használni fognak, ráfekszem a meditáció áramköreire és a boldogságig baszatom magam árammal. Olyannal. Mindenki cseszheti. Aki nem, az is. A holdon kifogyott a vodkanarancsom megint, leküldöm az üres üveget, ahogy szoktam, elferdül a szélkakas a világnagy templomon. A lábam lóg, a lábamon bakancs. Megiszom a lábam, ha nem történik valami alázatos.

PERZSA KATONA:

Egyszer régen elmentem egy pszichológushoz, hogy nagyon félek az epilepsiától. Mért pont attól? kérdezte, hisz annyi rémes betegség van még. Mert a testvéremnek is az van, mondtam, de ez nem hatotta meg, nem is mondott semmit. Két cigaretta égette pontot számoltam össze a kézfejen. Pontos orvos, írtam később a jegyzetfüzetembe.

TESTVÉR:

Pontosan pontos orvos, haha.

ÍRÓ:

A pszichológusnő azt mondja, hogy halálfélelmeket hordozok: iker vagyok, másodiknak jöttem a valóságra, na ott történt az első tragédia szerinte. Azt mondja a pszichológusnő, éreztem, hogy a testvéremmel valami baj van, és azóta ez erősödik bennem. Plusz az összes családtagom frusztrációja a hátamon. Tele van a puttonya, mosolyog, és relaxációs cd-t nyom a kezembe, az emberi agy csodákra képes.

ANGYAL:

Olyan szeme van, és úgy néz azzal az olyan szemével, mintha szét akarna szedni, és máshogy összerakni, más embert, csakis miattam, üzeni a tekintete. Igazi konzervatív férfi szeretnék lenni: pókerarc, ha valami fáj nem beszélni róla, csak túrni a belső remegést, ballonkabátban járni, kalapot hordani hozzá, amitől megbolondul még a betonkeverő is, olyat. És elegánsan oldalba rúgni a támadó komondort a valahányadik utca sarkán. A valahányadik komondort, naná.

TESTVÉR:

Vezérem, jönnél kicsit légy szíves! Folytatni kell azt a regényt, vagy naplót, vagy mit, azt a göröcsös bestsellert.

A perzsa bejön az Író laptopjával.

Gépelnéd, amit diktálok, eléggé fáradt vagyok, meg, ahogy az orvosok állásából látom, megint gond van velem.

Az orvos csapat körbeállja őket, a Testvért az ágyhoz kötik, durván, semmivel nem törődve, infúziót hoznak.

A vezér faarccal gépel.

Semmi baj vezérem, csak folytassuk a munkát. Mintha ő írná, igaz?

ÍRÓ:

Mellékesen én vagyok az az ember, aki egy ütésben fogant meg először. Na nem úgy biológiailag. Hanem. Amikor a nagyapám felemelte a kezét, amiben szó mi szó, egy szép, húsos balta volt, hogy kettévágja a német tisztet, mert a világszép nagymamámmal próbált kikezdeni, akkor fordult meg először a fejében, hogy és akkor mi lesz a leendő unokája sora. Ez a kép a háborúban. Nagyapám nem tudta elképzelni, hogy miért pont akkor jutott ez az eszébe. Vagyis én. A mellékes ember. Az a mozdulat: háború a háborúban. És akkor a hirtelen megfordította a baltát, és csak a nyelével vágta kupán a szemtelen náciját. A miheztartás végett.

ANGYAL:

A politikusok szaremberek, mondta nagymamám, akit Mamikának hívtam (szíve összeért az éggel). Sose menj politikusnak, mert megfőzik az elmédet, a falhoz baszkodják, majd pirítóásra kenve befalják az ideológia emberszabású szárnyasai. Azt hittem viccel,

vagy nem, azt hittem rosszul van és félrebeszél. Valahogy jobban visszaverte a hangját az éppen a rádióban zúzó Déli Krónika háttérzaja. Visszhangzott a konyhánk, akár egy üst. Baromi nagy üst a Déli Krónika hangjaival, de csak a nagymamám szavait hallani. A politikusok fehér kesztyűben fognak kezét, még egymással is. Azt hiszik, arról leugrik a bűn, mosolygott és gyúrta világnagy leveles tésztáját tovább. Hírek. Időjárás. Meg, ahogy azok a kibaszott hajóvonták mit tudom én, mit csinálnak, vagy nem csinálnak azon a kibaszott vízen. Lecsippentettem a tészta elejéből egy kicsit: szívem fölött hordom azóta is. Vége valahogy nem volt neki. De nem féltem.

ORVOS1:

Nem tudom, most a szokásosnál is rosszabban reagál. Ez a nyálás, véres hörgés, mintha tényleg egy adott ritmusa lenne. Érdekes, szomorú, fájdalmas, de lelkesítően érdekes. Kovács doktornak talán...

Orvosok ki, a Testvér az ágyon marad leszíjazva.

Később a Testvér Angyalként jön vissza.

ANGYAL:

Az üvegfüvő lovak orrából dőlt a pára. Nagyapám naponta elszívott száznegyven cigarettája sem csinált akkora füstöt, mint azok a nedves orrlukak. Majdnem eltakarták a határt, a katonák bután, félve nézték a felhőket, és az abból kibontakozó emberhordát. A szekerekből, kordékból, és legfőként gyalogosokból álló csík nem jelentett sok jót számukra: útlevel ellenőrzés a napon, vérszívó, szívárvány szárnyú balkáni legyek, miegymás. Leginkább attól a nagy valamitől ijedtek meg, ami a sor végén közeledett: rengeteg ember húzta, de olyan finoman, akár egy isten-figurát, vagy keresztet vagy, mit. Egy gyárkapu volt az. Egy hatalmas ásitó gyárkapu. Érezték, hogy ezzel a népséggel vigyázni kell.

A Perzsa gépeli ezt is.

TESTVÉR:

Tele vagyok kísértetekkel, rámásznak a hátamra, hozzám simulnak teljesen. Az egyik a nyakamra hajtja a fejét, olyan szépen, ahogy csak egy kísértet tudja. Olyan bársonyosan. A lakóparkban, ahol két éve lakunk, ők a biztonság. Olyan rendszerbe rohangálnak közöttünk, amit nem is akarok megérteni, nem is kell. Csak élvezem. Kinézek az előttünk mosolygó parkra és a fehér fákra, eszembe jut az üvegfüvő kemence, meg a körötte sündörgő emberek, érzem, hogy átmegy rajtam a meleg. És nyit egy újabb ajtót a lakáson. Forró ajtót, ami hatalom. Megvan?

A Perzsa bólint.

Ma megtaláltam az Üvegfüvők Enciklopédiáját. Azt hiszem,

krokodilbőr kötéses. Egy aranyszarvassal a közepén. A szarvas bólintott kettőt, amíg én a bevezetőt olvastam. Minden olyan ismerős volt, mintha az én mondataim lennének abban a bevezetőben. Ma, két év után felhívott anyám. Ezt is olvastam a vége felé. Így legalább nem volt okom meglepődni.

A színpad másik végén megjelenik az Író melegítőben, törölközővel a nyakában. Diktáfonnal.

ÍRÓ: Ma megtaláltam az Üvegfüvők Enciklopédiáját. Azt hiszem, krokodilbőr kötéses. Egy aranyszarvassal a közepén. A szarvas bólintott kettőt, amíg én a bevezetőt olvastam. Minden olyan ismerős volt, mintha az én mondataim lennének abban a bevezetőben. Ma két év után felhívott anyám. Ezt is olvastam a vége felé. Így legalább nem volt okom meglepődni.

TESTVÉR: Fura, nem emlékszem, hogy az utolsó pár bekezdést begépeltem volna. Na mindegy, ha itt van, hát itt van. Én már nem lepődöm meg semmin.

ANGYAL: Jön a perzsám megint, a fényes park felől, kiváltképp fényesen, a testvérem küldte odaáról, mármint az intézetből, ami nekem mindig odaát. Mint egy angyal, úgy érkezik. Sára mondta tegnap, hogy látott egy hóangyalt a szobájában. Egy háromévesnek, hogy magyarázzam el az igazat? Hogy az nem hóangyal szívem, hanem apukád perzsája, hogy így üzenünk egymásnak a testvéremmel, a nagybátyáddal. Rajta keresztül beszélgetünk.

ÍRÓ: Megint jött át a perzsa a falon, nem szóltam semmit, kivettem a kezéből a kórházi jelentést. Elég leharcolt volt az öltözete, a páncélját mintha vihar szaggatta volna. Elég szarul nézel ki, mormoltam neki, vagyis magamnak, ami azt jelentette, levettem, hogy a testvérem mennyire beteg. Biztos lekötözték most is, a sok köcsög örül, biztos perverz állatok, hogy rázná meg őket isten az ő érdes áramával.

ANGYAL: A perzsa vitézül állta a tekintetem, tett valami harcias mozdulatot, amiből meg tudtam fejteni, azért nincs olyan nagy baj. Képzelt-balett. Ezt járja már nekem mióta a bátyám először átküldte. Azóta gondolkodom, hogy honnan értem ezt a nyelvet, meg hogy valóban örült vagyok, és hallucinálok, mint állat. De nem baj, gondolok erre is, legalább van valami kapocs, igaz nem emberi, hanem olyan spirituális. Néha keverem kettőnket.

ÍRÓ: Nehéz dönteni ki vagyok, vannak ilyen helyzetek, és akkor ő szokott dönteni helyettem sok kilométer távolságból is képes rá. A múltkor, egy felolvasáson láttam a perzsát, az utolsó sorból jelbeszélt felém, egészen lemerevedtem, a közönség azt hitte, be vagyok állva. Öt percig tartottam a szünetet a mondatok között, aztán ismeretlen nyelven folytattam tovább.

Mennyire intellektuális, tapsoltak, mennyire posztmodern. Fájdalomnak ennyire örülni ritkán látni embereket. Pár nap múlva megszólalt a telefon, Kovács doktor érdes-selymes hangján elmondott valami történetet, amiből nem sokat értettem, csak azt, hogy be kéne menjek az intézetbe a testvéremhez. Gond van, ilyenek.

KOVÁCS DOKTOR: Nézze Uram, tudok a viszolygásáról, meg a lelkifurdalásról, ami emiatt, láttam a múltkor az arcát a postán, benne volt az egész történet, Isten belegépelte. Ő a legprofibb író, vágja? Úgy körbeírta magát, hogy vérzett a levegő.

ÍRÓ: Tessék? Kicsoda maga, valami félrenevelt szent?

KOVÁCS DOKTOR: Szóval, legyen szíves, fájadjon be jövő hét szerdán az intézetünkbe, a testvére állapotáról kell komolyan elbeszélgetnünk. Visz hall.

Az Író beül az „autóba”. Az Angyal a háta mögé.

ÍRÓ: Az van, hogyha egyszer eltemetted magadban a saját ikertestvéred, természetesen a saját önzésed miatt, gyakorolnod kell, hogy bemenj hozzá, ha hívnak. Teljesen jó ez így, hogy van a perzsa meg minden, ezt éreztem, és a rövid autóút alatt elszívtam egy doboz cigit. Olyan ideges voltam, szinte hallucináltam. Szalutálva.

ANGYAL: Kell egy kocsi, bele egy testvér, kell egy tó, bele egy kocsi, amiben a testvér.

ÍRÓ: Ez most nincs, ez nem történik, álmodok, vagy mit tudom én.

ANGYAL: Kell egy kocsi, bele egy testvér, kell egy tó, bele egy kocsi, amiben a testvér.

A Testvér beül az Író mellé.

ÍRÓ: Ez egy játék: a Rémkeringő. Először akkor játszottam ilyet, amikor megszülettem, megszülettünk: mi egyiptéjű ikrek. Az, hogy én nyertem, csak évekkel később tudatosult bennem, egy kórház folyosóján. Eljöttem hozzád másik felem!, kiáltottam, mint ahogy most is, és álltam ott kábán valami természetellenes pózban, ami sokkal inkább a tied lehetett, mint az enyém. Semmi válasz, csak szűkülő, csempézett életszalag, gyűrt fény, rácsos nagyágyak ismeretlen fémből, és ami a legrosszabb: látogatók.

ANGYAL: Kell egy kocsi, bele egy testvér, kell egy tó, bele egy kocsi, amiben a testvér.

Beszáll a Perzsa is.

ÍRÓ: Szóval, berendelt a Kovács doktor, mintha ezt írta volna fel nekem Isten receptre. Egy egész orvos brigád várt, amikor megérkeztem, remegtem, látni akartalak, de először az irodába mentünk. Leültettek, egy pálinka, rágyújthatok?, ez csak természetes, meredtek fölém, akár a divatos felhőkarcoló. Majd jött az őrület, hogy nincs pénz a fenntartásra, meg hogy az állam megvonta a támogatást, a politikusok basznak a betegekre, kérem, meg hát van sok adótartozás is. Bezárják a kócerájt, punktum. Mondtam, oké, értem, mikor kell elvinnem, azt mondták krokodil mosollyal, azonnal, ha lehetne. Az első rohamnál veled halnék, tudják ők is, de nem nagyon érdeklí őket. Hová vihetnélek, mondd?

TESTVÉR: Buta vagy, mint a viasz. Kár, hogy nem érted. Csak egy lehetőség van.

ÍRÓ: Mintha beszélni akarnál, mondani valamit, de nem értem a perzsa is halványodik mögötted. Úristen, ha valakinek elmondanám, hogy egy régi perzsa vezért látok időnként feltűnni, tuti engem is bezárnának. Nem viszlek másik szörnyű intézetbe, az biztos, alighanem nem is fogadna be semelyik. Nem tudom, nem tudom...

TESTVÉR: Az Angyal tudja a megoldást. Micsoda közhely pedig!

ÍRÓ: Kell egy kocsi, bele egy testvér, kell egy tó, bele egy kocsi, amiben a testvér. Mi van, mit mantrázok itt?

Hisztérikusan.

Nem azt nem tehetem... őrület... Miféle ember vagyok én? Egy szardarab!

Ordít.

De képtelen lennék együtt élni veled, gondodat viselni! Látni, szagolni, sajnálni! Szolgálni! Nem vagyok alkalmas rá! Nem vagyok! Egy határozott nem vagyok!

Megrázza fél kézzel a Testvért.

Nem, nem, nem!

Egész életemben ettől félttem, hogy egy fényes reggelen szólnak, hogy csináljak veled azt, amit akarok. Ez festi évek óta a véretem, ez a félelem! Mindig a hűvös szorongás emiatt. Nem volt rá terápia sohasem, nincs semmilyen vigasztaló rendszer, amitől ebből jól jövök ki! Emberien!

Kiugrik az autóból, az Angyal és a Perzsa utána. Az autó a Testvérrrel együtt a tóba zuhan, kivetítőn lehetne mutatni.

KAR (9.DAL):

*Valaki bejött a tóig a kocsival,
aztán otthagya nyitott ajtókkal,
felkapcsolt reflektorral.
Még a rádiót is bekapcsolta, hogy
uralja a környéket az erős sercegés-alap.*

*Lehet, hogy az a valaki csak vizelni ment.
Visszafelé megállt, most a holdat nézi*

*egy csodalesről. Esetleg azt a boszorkány családot
fényképezi, akik most repülnek át a víz felett
piszkos-sárgán világító seprűiken.*

*Valaki bejött a tóig a kocsival,
aztán otthagya nyitott ajtókkal,
felkapcsolt reflektorral.
Még a rádiót is bekapcsolta,
rejtse el az erős sercegés-alap.*

*Lehet, hogy az a valaki az éjszakai
műszakot vágta félbe, mert félt, hogy
elveszük a gyárban, ahol kicsit mindenki
beteg. Most egy durvák fa tövében
gyűjt rá utolsó cigijére.*

*Valaki bejött a tóig a kocsival,
aztán otthagya nyitott ajtókkal,
felkapcsolt reflektorral.
Még a rádiót is bekapcsolta,
csak elfelejtette rendesen beállítani.*

*Lehet, hogy az a valaki egy egész
család volt. Csak éjjel szedhető
gyógyfüvet jöttek keresni, hogy lelki
nyavalyáikat enyhítsék vele.
Talán egy medve lepte meg őket, mikor
megálltak. Talán saját veszekedésük zaja:
hogy elsőnek ki szakíthat.
De az is lehet, hogy ők voltak a medve,
s a család egy másik család.*

*Valaki bejött a tóig a kocsival,
aztán otthagya nyitott ajtókkal,
felkapcsolt reflektorral.*

Egy érzés belökte a tóba.

Az Író leül a földre.

ÍRÓ:

A Perzsának.

Azt szeretném, ha jönne az ikertestvérem, és azt mondaná: megbocsátok. Visszalépne és becsöngetne egyszer egy vasárnap, és mézillatot húzna maga után. Végre megnyugodnék. Beszélne hozzám, mert életében nem tudott. Mondaná, hogy szépen éltek, és könny csillanna a szeme sarkában, úgy ahogy az enyémben is. Leülnénk és beszélgetnénk hajnalig. Mindenről. Elmesélném neki az eddigi életem, amelyet helyette is élek. Azért azt nem mondanám neki, tudná úgy is magától. Megkérdezné, hogy anyákkal mi van. Mondanám, hogy pár évig gyűlöltem és hét éve már közömbös nekem.

ANGYAL:

Csóválná a fejét, hogy ezt ne csináljam, megfogadnám, hogy nem fogom. Nem mesélném el neki, hogy mit éreztem, amikor elmentünk hozzá kéthetenként abba a kórház-szerű rettenetbe, hogy láttam magam, amint beteg vagyok, és nem értem az emberi szavakat. És hogy egy idő után képtelen voltam látni úja. Cserbenhagytam, és rettegettem, ha esetleg anyánk öreg lesz, beteg, vagy meghal, nekem kell ápolnom majd. Hogy azért szurkoltam, haljon meg, mert úgy abban az állapotban nem élet az élet. Hogy az ő világát még elképzelni sem akartam.

TESTVÉR:

Abba a világba úgy sem jutottál volna be!

ÍRÓ:

mondaná, és én megijednék egy kicsit. Pedig megfoghattam volna a kezét, hogy érezze legalább egy percig vagy másodpercig, nincsen egyedül, hogy talán van esély kijönni onnan. Megsimogathattam volna az arcát két roham között. Nem baj, semmi sem baj, mondaná, de felmenteni nem foglak. Adj egy cigit, még nem próbáltam soha. És én sírva adnék neki, és nevetve tűnne el. Még messziről hallanám: előhívhatsz bármikor, tesó!

Most csinálj valamit, bazdmeg! Az utolsó levegővételek jogán, csak ne állj úgy, mint egy madárijesztő!

A Perzsa az Író mögé kerül, elvágja a torkát. Az Angyal a lábánál fogva behúzza a tóba.

A Testvér hangja messziről. Nevet.

TESTVÉR:

Csak hívj nyugodtan, vagy ne nyugodtan! Az én világom nem a te világod! Mindegy, mindegy, mindegy...

A két munkás megjelenik.

MUNKÁS 1:

Na, készen vagyunk, Feri. Jöhetnek a cirkuszosok este. Hallottad a csobbanást?

MUNKÁS 2:

Agyadra ment az az Angyal história, biztos egy hal volt. Állítólag üvegfúvók lépnek fel abban a cirkuszban, egy egész család, vannak vagy százötvenen. Mágikus hacacaré. Hát ilyet még nem láttam.

Függöny.